

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У. 15237/14
21.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Жарко Богдановић, адвокат из Београда, ул. Боже Јанковића бр. 61, против туженог Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије – Дирекције за водне путеве, ради поништаја решења број 21/10-47 од 30.10.2014. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 21.10.2016. године донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, у поновљеном поступку по налогу Управног суда, утврђује се да је тужили А.А., државном службенику у звању сарадника, која је радила на пословима радног места шефа Одсека за заједничке послове у Дирекцији за водне путеве (тада Дирекцији за унутрашње пловне путеве “Пловпут”) престао радни однос дана 11.10.2010. године, а одређено је и да је ово решење коначно.

Тужбом поднетом Управном суду дана 27.11.2014. године, преко пуномоћника, тужилца оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је оспорено решење донето у поновљеном поступку по налозима Управног суда из пресуде 7 У.8733/12 од 31.07.2014. године којом је поништено решење туженог о престанку радног односа тужилца број 21/10-2 од 26.06.2012. године због чега сматра да је тужили до дана доношења оспореног решења – 11.10.2014. године, непрекидно текао ради однос код туженог, односно до 06.09.2013. године када је испунила услове за пензију. Сматра да је погрешан правни став туженог да се у конкретној ситуацији има применити одредба члана 131. Закона о државним службеницима јер је тужени требао применити одредбу члана 133. став 4. у вези члана 134. став 2. истог

закона којима су регулисане ситуације у случају измене или доношења новог Правилника о систематизацији радних места јер је тужили радни однос престао након што је дана 31.12.2009. године под бројем 1/11-7 донет нови Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места. Даље наводи да је оспорено решење незаконито јер је засновано на незаконитом решењу Жалбене комисије Владе Републике Србије број 112-01-679/2013-01 од 08.01.2014. године којим је утврђено да је тужилца нераспоређена са даном 08.10.2010. године и то са ретроактивним дејством од три године пре доношења решења, а против ког решења је тужилца поднела тужбу Управном суду у предмету У.1908/14. Додала је да је дана 06.09.2013. године остварила право на старосну пензију, те како до тог дана није постојало решење које би утицало на њен радно правни статус, сматра да јој је до тог дана непрекидно текао радни однос са свим правима која из њега проистичу чему у прилог иде и закључак Врховног касационог суда изнет у пресуди Узп.бр.86/2014 од 10.10.2014. године на основу ког сматра да тужили радни однос није могао престати по сили закона већ искључиво на основу члана 133. став 4. Закона о државним службеницима, тј. даном коначности решења о престанку радног односа. Како такво решење није постојало у правном саобраћају до одласка тужилца у пензију, сматра да јој је радни однос код туженог текао све до тог дана. Даље наводи да је поступање туженог противно принципу забране ретроактивности и да се на овај начин обесмишљава право страха на подношење правног средства као и на делотворни правни лек. Предложила је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и да у спору пуне јурисдикције утврди да је тужили престао радни однос дана 06.09.2013. године због одласка у старосну пензију. Трошкове управног спора је тражила у износу од 16.500,00 динара на име састава тужбе, као и на име судски такси.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржане усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према разлозима из образложења оспореног решења произлази да је тужени оспореним решењем утврдио да је тужили престао радни однос дана 11.10.2010. године, имајући у виду да је решењем број 53/18 од 02.09.2011. године утврђено да је тужилца нераспоређена и даље почев од 10.08.2010. године а да је Жалбена комисија решењем број 112-01-679/2013-01 од 08.01.2014. године, одлучила по жалби тужилца. Како је статус нераспоређеног државног службеника потврђен одлуком другостепеног органа, то тужени налази да сходно члану 131. став 1. тачка 3) Закона о државним службеницима, државном службенику престаје радни однос по сили закона ако је нераспоређен, а не буде премештен на друго радно место наредног дана од када је постао нераспоређен, те како се цитираном одредбом не утврђује дан престанка радног односа протеклом два месеца од коначности решења о нераспоређивању, већ од дана када је постала нераспоређена, а како жалба на решење о нераспоређивању не одлаже његово извршење, то тужени налази да је тужилца постала нераспоређена дана 10.08.2010. године што значи да је одлука о нераспоређивању била извршна али није била коначна јер је Жалбена комисија Владе Републике Србије водила поступак пред Управним судом који је коначно решен 08.01.2014. године.

Законом о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр. 79/05...99/14) чланом 131. став 1. тачка 3) прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако је нераспоређен, а не буде премештен на друго радно место -наредног дана од протекла два месеца од када је постао нераспоређен.

Код напред наведеног правилно је одлучио тужени када је оспореним решењем утврдио да је тужилци престао радни однос дана 11.10.2010. године. Ово јер је правни основ за доношење овде оспореног решења било решење Дирекције за водне путеве број 53/18 од 02.09.2011. године којим је утврђено да је тужилца, државни службеник, нераспоређена и даље почев од 10.08.2010. године. Против наведеног решења тужилца је изјавила жалбу која је одбијена решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије број 112-01-679/2013-01 од 08.01.2014. године. Услед наведеног, Управни суд налази да је правилном применом члана 131. став 1. тачка 3) Закона о државним службеницима тужени одлучио као у диспозитиву оспореног решења утврдивши да тужилци, као државном службенику, радни однос престаје по сили закона наредног дана од протекла два месеца од када је тужилца постала нераспоређена (10.08.2010. године) дана 11.10.2010. године.

Приликом одлучивања суд је имао у виду наводе тужбе да је тужилца поднела тужбу Управном суду против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број 112-01-679/2013-01 од 08.01.2014. године којим је одбијена жалба тужилце изјављена против решења Дирекције за водне путеве број 53/18 од 02.09.2011. године али налази да ови наводи нису од утицаја на другачију одлуку јер је пресудом Управног суда 6 У.1908/14 од 02.06.2016. године, одбијена тужба тужилце изјављена против решења од 08.01.2014. године.

Суд је имао у виду и наводе тужбе да је тужени требао применити одредбу члана 133. став 4. у вези члана 134. став 2. Закона о државним службеницима којима су регулисане ситуације у случају измене или доношења новог Правилника о систематизацији радних места али налази да ови наводи нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења будући да из списка произилази да је тужилца решењем које је коначно и правноснажно постала нераспоређена од 10.08.2010. године, а да је наведеном одредбом члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима изричито прописано да државном службенику по сили закона престаје радни однос наредног дана од протекла два месеца откад је постао нераспоређен.

Суд је имао у виду и остале наводе тужбе али налази да нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења јер се наводи тужбе односе на испитивање правилности утврђеног статуса тужилце као нераспоређене, а што није предмет овог управног спора у коме је суд ценио законитост одлуке којом се тужилци утврђује престанак радног односа.

Одлучујући о предлогу тужилце да суд реши ову управну ствар тако што ће донети пресуду у спору пуне јурисдикције, суд налази да овај предлог није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његово поништење, те нема ни услова да суд реши ову управну ствар применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилце, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним

споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је, с обзиром на то да је тужбу одбио, одбио и захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, па је, на основу одредаба чланова 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.10.2016. године, 15 У.15237/14

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ